

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760343584.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet



☒ Han havde løbet den lille Seddel igennem, mange Gange stavet sig gennem disse Ord, skrevne ligesom i Tusmørke - den halvblinde Kones Tusmørke.

☒ Meningen var vel nogenledes den, at Gerhard maatte disponere over den forseglede Pakke Breve - sandsynligvis en Brevveksling mellem Ulfs afdøde Moder og hendes Søster Madam Ravn - naar Hensynene til Ulf ønskeliggjorde, at Brevene blev forevist »den rette Person«. Men tillige sagde Seddelen, at Brevene kun var bestemte for Ulf »eller den, som stod ham nærmest, ja meget nær.«

☒ Hemmelighedsfuldt og unægtelig uklart - tænkte Gerhard; og han ønskede i sit stille Sind, at den Samtale eller de Samtaler, han havde haft med Madam Ravn, havde været mindre hemmelighedsfulde og uklare. En ikke almindelig Søskendekærlighed og et ret intensivt Had til Ulfs Fader - hvem Madam Ravn nævnede som »Justitsraaden« - det var Hovedindtrykket, som var blevet siddende hos Gerhard efter disse Morgnernes og de sene Aftentimers hviskende Meddelelser. Et Tryk, et tungt Besvær ved at udtale sig eller en Frygt for at udtale sig, havde hvilet over den ellers klare og paa sin stille Maade myndige Kone. Naar Gerhard spurgte om den lille Alma - Konferensraadens Plejedatter eller Adoptivbarn - saa tav Madam Ravn haardnakket og ytrede kun engang: ja *hende* fik han, den lumpne Mand, da han skulde gøre sine Synder gode igen, den snavs Forfører! - Og da Gerhard spurgte: var Konferens... var Justitsraaden og Deres Søster da ikke gift? saa nikkede Madam Ravn hæftigt og svarede: jo gift var de - hvad de aldrig skulde været - og skilt blev de... og - og - saa døde hun, og Barnet kom til mig - og derfra fik han det - for han *vilde* have det og vidste godt, at vi lige laa i Sygdom og Elendighed og jeg var som tossét af Sorg og Nattevaagen og kendte ikke mine levende Raad, naar jeg bare kunde gøre *ham* nogen Fortræd!....

☒ Jamen De gjorde ham da ingen Fortræd ved at lade Barnet komme til ham - naar De mente, at De ikke selv kunde forsørge det! sagde Gerhard, for hvem det Hele saa smaat begyndte at blive taaget.

☒ Men hun nikkede blot - med Ediths korte, bestemte Smaanik.... og der var intet mere at faa at vide. Og da Gerhard hen for sig selv mumlede: altsaa Ulf og Alma Søsken - og Ulf og Edith Søskenbørn - ja jeg har tænkt mig det paa Ligheden! saa var det, at Madam Ravn rejste sig op, gik til Kommoden og syntes at søge efter noget..... Brevpakken, som Gerhard først fik ved Afrejsen.